

sterski svet je te dni odklonil predlogo vnanjih držav gledé armenskega vprašanja.

Za poduk in kratek čas.

Spomini na mojo pokojno mamico.

Češki spisal Václav Kosmak; poslov. Ciriljev.

Bil je sveti večer. Mati so nam dali za obed le košček kruha. »Danes se morate postiti, da boste videli zlato ovčiko!« — Nastala je tema. Najstarejša sestra je pokrila mizo, in mi smo že naprej držali vsak svojo žlico v roki. Na mizi je gorela luč. Naš tovariš je obračal malo zrealo proti luči, da je jasen odblesek preletel sobo.

»Kaj je to?«

»To je bila zlata ovčika. Zakaj ste jedli opoldne? Bili bi jo videli.« — Mi smo ga nezaupno gledali, sestrici so stopale solze v oči. Duri so se odprle — mati so nesli večerjo. Zlata ovčika je bila pozabljena.

Ko smo se najedli, zatrobil je na vasi pastir. Mi dečki smo skočili kvišku in hitro oblekli suknje. Imel je že vsak pripravljen zvonček in bič. Pastir je trobil in mi dečki, kar nas je bilo v vasi, za njim pokajač, zvo-neč in mukajoč. Pastirjev pes je lajal, kolikor je grlo držalo, in vsi psi za njim. Gnali smo »čredo v Betlehem«.

Ko smo prišli domov, sedeli so pri nas stari gospod župnik (čeravno takrat nisem vedel, da so bili stari; mislil sem, da so bili vedno taki), kateri so nas pogosto obiskovali.

Mi smo jim poljubili roko. »Kaj pa ste delali?« — »No, gonili smo čredo v Betlehem.« — »In veste, zakaj?« — Mi smo molčali.

In gospod župnik so nam pripovedovali, kako je sv. Jožef z Marijo Devico šel v zimi iz Nazareta v Betlehem — cele tri dni! — kako je bila Marija Devica utrujena; kako se je razveselila nad počitkom; kako sta hodila po celem Betlehemu od hiše do hiše in so povsod pred njima zapirali; kako se je Marija Devica jokala in kako sta naposled morala prenočiti v starem hlevu za Betlehemom. Tam se je narodil Jezusek. Pripovedovali so nam, da tega Bog ni nikomur razodel, nego ubogim pastirjem v Betlehemu itd.

Bili smo bolešno in sladko ganjeni.

»Zato ste gonili čredo v Betlehem«, so nadaljevali »da bi se vsi spomnili pastirjev betlehemskih, Jezuska, Marije Device s sv. Jožefom, kako so bili brez prenočišča in da bi si vsak zapomnil, da se mora usmiliti ubogega potnika, ako si išče prenočišča, posebno v zimi in mrazu.«

Potem smo govorili dalje o raznočem.

Naglo je nekdo potrkal. Mati so sli ven. Bil je slišati temen glas. »Samo le pojdite noter in se ogrejte!« Privedli so v sobo tujega človeka. Revez je zablodil v gozdu in ko je srečno našel vas, iskal je prenočišča tam, kamor so ga oči peljale. Prišel je k nam. Ko se je tujec zagrel, poreko mu, naj se vsede nastol. Gospod župnik in oče sta ga izpraševala o tem in onem. Mati so šli v kuhinjo. Mi smo bežali za njimi: »Mama, kdo je to?« — »To nam je poslal Jezusek gosta, da bi ga počastili.«

Šli so in mu dali čist krožnik in najlepše kosce ostankov. Gospod župnik so poslali po kupico vina; nalili so mu tudi. Tujec je v radostnem začudenju gledal okoli sebe. Sestrica mu je na na tihem položila svojo božično »štruco« poleg krožnika. Jaz bi mu tudi svojo iz srca rad dal — ali pojedel sem jo, ko smo gonili čredo.

Ko je tujec pojedel, postlali so nam mati postelj ter pokleknili z nami. Po navadnih molitvah so zapeli: »Narodil se je Kristus, radujmo se!«

Mi smo peli za njimi in oče, tovariš in tujec so pokleknili in tudi peli.

Gospod župnik so sneli z glave črno čepico, sklonili belo glavo in si zakrili z rokami oči. Po spevu so nam pobožali lica in sli domov. Mi smo sli spat. Jaz sem slišal celo noč trobenje pastirjevo.

Smešnica. Italijan pride h krojaču, da si naroči prsnik z redko našitimi gumbami. To pa krojaču tako-le dopove: »Pa ne, da bi bilo knof, knof, knof; ampak knof, malo počak, knof!«

Razne stvari.

(Milostlj. knezoškof) so na binško nedeljo v stolni cerkvi peli slovesno sv. mašo ter podelili zakrament sv. birme 527 birmancem.

(Sv. mašnikovo posvečevanje.) Mil. knezoškof bodo za to odločene gg. bogoslovce posvetili v subdijakone dne 21., v djakone dne 23. in v mašnike dne 25. julija t. l.

(V Konjicah) bo »katoliško-polit. društvo« imelo v nedeljo, dne 16. junija, ob 3. popoldne izvanredni zbor, h kateremu smejo društveniki tudi svojih prijateljev pripeljati.

(Srebrni križec) za zasluge so podelili svetli cesar c. kr. orožniku, vodji Janezu Gorjupu v Konjicah, ker je z veliko nevarnostjo za svoje življenje užugal l. 1893. pod Pohorjem jako nevarnega hudodelca. Dne 4. t. m. se je hrabremu odlikovancu slovesno pripelo na prsi znamenje cesarske milosti.

(V odbor) podružnice sv. Cirila in Metoda za slovenjebistriški okraj so v Studenicah pri glavnem zboru bili izvoljeni p. n. gg.: odvetnik dr. Urban Lemež, prvomestnikom; mestni kaplan Robert Vaclavik zapisnikarjem in gostilničar Peter Novak blagajnikom.

(Podružničen shod.) Podružnica sv. Cirila in Metoda za Slov. Gradec je imela dne 23. maja shod v Pamečah. Ljudstva se je zbralo zelo veliko. Govoril je č. g. kaplan J. Rozman o društvenem namenu ter o versko-narodni soli. To je bil tretji shod te podružnice, katero tako spretno vodi č. g. župnik A. Ostrožnik v Pamečah.

(Dijaški kuhinji v Mariboru) je poslal č. g. kaplan Jožef Ozmec 8 gld., katere so darovali svatje na Heričevi gostiji v Ključarovcih pri Ljutomeru. Gospod Kocmut pa je nabral na Jelenovi gostiji v Bolehnecih 4 gld. 5 kr. Bog plati!

(Gornjegrajsko učiteljsko društvo) je sklenilo, poslati okrožnico vsem šolskim vodstvom onega okraja, da naj uvedejo slovensko uradovanje.

(Imenovanje.) Zdravnikom sanitetnega okrožja mozirskega je imenovan od štajarskega deželnega odbora v porazumljenju c. kr. namestnijske gosp. dr. Anton Kaisersberger, dosedanji c. kr. okr. zdravnik v Černomlji, kateri je dne 1. junija t. l. svojo službo nastopil.

(Vabilo) na shod konjerejskega društva v nedeljo, dne 9. junija ob 4. uri popoldne v gostilnici pri »Cestnem Jožetu« v Št. Juriju ob južni železnici. Prednašal bode c. kr. okr. živinozdravnik g. Jož. Volovšek l. o umni konjereji in živinoreji, 2. o zrebetnih kobilah, 3. o boleznih pri konjih in drugi živini.

(Nova kapela.) V Radencih se zida kapela, v kateri se bo tudi smela opravljati služba božja. Kapela bode še bržčas to poletje blagoslovljena.